

Arrest

nr. 97 805 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERBOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, behorende tot de Pashtunbevolking en meer bepaald de Uryakhel. U werd geboren in het Afghaanse jaar 1372 (1993/1994) in het dorp Dilnazarak, manteqa Bektut, district Paghman, provincie Kabul, Afghanistan, en woonde daar uw hele leven. U ging drie jaar naar de lokale school en werkte daarna als kleermaker in de lokale bazaar tot u, een paar jaar geleden, om medische redenen moest stoppen met naaiwerk. U werd voltijds landbouwer op de familiegrond en andermans grond. U bent een soennitisch moslim. Uw broer was sergeant bij de Afghaanse politie en stond aan het hoofd van een wegcontrolepost in de regio Kompani, tussen Paghman en Kaboel-stad. Hij werd onder druk gezet door de lokale talibancommandant, Mollah Rashid, om daarmee te stoppen en kreeg zelfs een dreigbrief. Hij weigerde echter hieraan toe te geven. In mizan of aqrah 1387 (september

of oktober 2008) werden uw broer en de twee andere agenten van zijn controlepost 's nachts vergiftigd en doodgeschoten door de taliban. Toen 's ochtends andere agenten en burgers aan de controlepost stonden, detoneerden de taliban een explosief dat verschillende onschuldige slachtoffers maakte. Omwille van de voorgeschiedenis achtte u Mollah Rashid verantwoordelijk voor de dood van uw broer. Twee jaar na de dood van uw broer werd Mollah Rashid gearresteerd door de Afghaanse autoriteiten. U was zeer blij. In hamal of saur 1390 (maart of april 2011) was u aan het werk op het land toen een vriend van uw overleden broer, Imran, naar u toekwam. Jullie keuvelden een tijdje en toen de dood van uw broer ter sprake kwam vernam u van Imran dat niet enkel Mollah Rashid maar ook anderen de directe verantwoordelijkheid voor de dood van uw broer droegen. Hij weigerde u, uit angst, echter te zeggen wie deze personen waren. Toen u dit aan uw moeder vertelde stapte zij, tegen uw wensen in, naar de politie en kloeg Imran aan. Imran werd hierop gearresteerd en bekende de namen van twee van de boosdoeners. Hij had deze mensen in een moskee horen spreken over de dood van uw broer. Uiteindelijk leidde dit tot de arrestatie en veroordeling, tot lange straffen, van negen aanhangers van de taliban. Uw moeder getuigde tijdens het proces tegen de moordenaars. Zelf was u hierbij in het geheel niet betrokken, u had werk te doen op het land. Imran werd vrijgelaten na anderhalve maand in hechtenis te hebben gezeten en werd een paar dagen later ontvoerd door de taliban. U vermoedt dat ze uw naam aan hem ontfutselden want een paar dagen later, kort na middernacht, kwam[en] de taliban u thuis opzoeken. Uw moeder, de taliban misleidende, zei dat u naar een huwelijk was in het buurdorp, een halfuurtje stappen van bij jullie. Zij doorzochten toch het huis maar u had zich verborgen in de kandu (meelkast). Daarna vertrokken de taliban naar het huwelijk, dat overigens nooit plaats had, in het buurdorp. De volgende ochtend, omstreeks vijf of zes uur, vertrok u naar een mensensmokkelaar in Kompani, die u naar België bracht. Sindsdien komen de taliban elke nacht bij uw moeder naar u vragen. Recentelijk vertelde uw moeder hen dat u niet meer in Kaboel was, waarop zij een brief uitvaardigden stellende dat u zou worden onthoofd als u zich nog in het dorp vertoonde. Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legt u uw taskara voor en de enveloppe waarin deze werd verzonden."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), kan toekennen omdat u de aangehaalde feiten die daarvan de basis zouden zijn, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo komt het niet aannemelijk over dat de leden van de taliban die uw broer vermoord zouden hebben, zomaar luidop in een moskee zouden zitten pochen met hun misdaad, en dat dan nog in bewoordingen zo specifiek dat zij, meer dan twee jaar na de feiten, aan de argeloze luisteraar toelieten om exact te weten over welke gebeurtenissen het ging en welke personen zij zouden hebben omgebracht (CGVS, p. 22, 24). Het komt verder vreemd over dat Imran u enerzijds, terwijl hij dit trouwens al een jaar wist, zou vertellen dat hij wist wie de verantwoordelijken waren voor de dood van uw broer maar dan niet meer verder zou willen helpen (CGVS, p. 14). Op dezelfde wijze komt het inconsistent over dat u enerzijds naar huis snelde om uw moeder in te lichten over dit nieuws maar haar dan probeerde te verhinderen naar de politie te stappen daarmee omdat Imran uw vriend was (CGVS, p. 20, 22). Dit komt ook inconsistent over met uw verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen waarin u stelde dat u de daders van de moord op uw broer een jaar geleden terugvond en ging aangeven bij de politie (Vragenlijst, p. 3). Het komt in de Afghaanse context trouwens ook weinig plausibel over dat uw moeder zonder uw toestemming de buurman kon optrommelen om haar te begeleiden naar de politie om klacht in te dienen tegen Imran (CGVS, p. 20). Wat betreft de getuigenis van uw moeder tegen de talibanleden die uiteindelijk door Imran werden aangewezen zijn uw verklaringen evenmin plausibel. Zo zou uw moeder de misdadigers moeten identificeren hebben (CGVS, p. 22-23). Gezien uw moeder niet aanwezig was bij de moord en de daders nooit gezien had houdt dit echter geen steek. Het is in deze zaak bovendien merkwaardig dat, waar u bij de DVZ beweerde de daders te zijn gaan aangeven (Vragenlijst, p. 3), u nu beweert in het geheel niet ondervraagd te zijn geweest in deze zaak en zelfs in het geheel nooit naar het proces van de daders te zijn geweest (gehoor, p. 23). Uw uitleg hiervoor, dat u aan landbouw deed, kan de indruk niet wegnemen dat de desinteresse die u in het proces tegen de moordenaars van uw broer heeft, moeilijk in overeenstemming te brengen is met iemand die werkelijk de moordenaars van zijn

broer voor het gerecht zou zien komen. Met betrekking tot het bovenstaande moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de beduidend verschillende teneur van uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS en deze die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen. In uw gehoor verklaarde u immers dat u slechts per toeval, en tot uw grote verassing, op de hoogte kwam van wie de moordenaars van uw broer waren. Daarna zou het uw moeder geweest zijn die naar de politie was gestapt. Dit was tegen uw zin want u wilde dat uw moeder het liet rusten omdat er een vriend bij betrokken was. Zelf zou u verder geen tijd gehad hebben om deze zaak op te volgen (CGVS, p. 14, 20, 22, 23). In contrast met deze verklaringen stelde u bij de DVZ dat u sinds de dood van uw broer, vier jaar geleden, naar de daders op zoek was, deze een jaar geleden vond en allemaal aangaf bij de politie, waarop zij gearresteerd werden (Vragenlijst, p. 3). Ook inzake uw vervolging door de taliban die het gevolg zou zijn van dit proces kan u alles behalve overtuigen. Zo beweert u dat Imran na zijn vrijlating zou zijn ontvoerd door de taliban en dat dit allicht verklaart hoe de taliban zijn te weten gekomen dat u aan de basis van het proces tegen hun aanhangers lag (CGVS, p. 24, 27). Er wordt ten eerste vastgesteld dat dit louter speculatief is en dat u niet weet dat Imran is ontvoerd door de [t]aliban en uw naam heeft vrijgegeven (CGVS, p. 27-28). Gezien het uw moeder zou zijn geweest die Imran aangaf bij de politie en getuigde tegen de moordenaars van uw broer lijkt het trouwens onbegrijpelijk dat de taliban u zouden viseren en uw moeder ongemoeid zouden laten. Uw uitleg hiervoor is evenmin geloofwaardig. Zo houdt u vol dat de taliban niets zouden doen aan vrouwen, terwijl het geen betoog behoeft dat de taliban vreselijk omgaan met vrouwen (CGVS, p. 28). U beweert ook dat noch Imran noch de taliban wisten dat het uw moeder was die hen had aangegeven en getuigd had, wat evenmin aannemelijk overkomt gezien uw moeder op de rechtszaak aanwezig was en er getuigde (CGVS, p. 28). In een reële situatie zou het logischerwijze uw moeder zijn die in de eerste plaats zou worden geviseerd. In uw verklaringen betreffende de nacht dat de taliban u kwamen zoeken stelt u verder dat de taliban 's nachts tussen één en twee uur kwamen aankloppen en het hele huis doorzochten. U zou zich echter in de bloem hebben verstopt in de meelkast en ze vergaten daarin te kijken (CGVS, p. 26-27). Dit komt weinig aannemelijk over. U stelt verder dat uw moeder de taliban met een kluitje in het riet kon sturen door te zeggen dat u naar een (fictief) huwelijk in een buurdorp was gegaan. De taliban zouden hierop naar het buurdorp zijn vertrokken om u op het huwelijksfeest te gaan zoeken. U maakte zich dan klaar en vertrok omstreeks vijf of zes uur in de ochtend (CGVS, p. 26-27). Gezien dit buurdorp slechts een half uur van uw dorp verwijderd was (CGVS, p. 27) is het nochtans niet aannemelijk dat zij, bij het ontdekken van het bedrog van uw moeder, niet spoorslags zouden zijn teruggekeerd om u te onderscheppen en uw moeder te confronteren. U kunt daar geen verklaring voor geven. Ook de volgende nacht maakten zij er blijkbaar weinig problemen rond dat uw moeder hen had misleid. Toch bleken zij er echter nog alle vertrouwen in te hebben daar zij sindsdien bijna elke nacht zouden zijn langs geweest bij uw moeder om naar u te vragen, tot zij hen vertelde dat u in het buitenland zat, waarna zij haar een dreigbrief overhandigden stellende dat ze uw hoofd zouden afsnijden mocht u terugkomen (CGVS, p. 28). Dit nonchalante en welwillende gedrag valt moeilijk in overeenstemming te brengen met een op wraak beluste talibangroep. De hierboven aangehaalde argumenten tasten dermate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de kernelementen van uw relaas aan, dat deze niet langer aannemelijk kunnen worden bevonden. Gezien de aangehaalde feiten niet aannemelijk zijn gemaakt kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde taskara en de briefomslag waarin deze verstuurd werd, kunnen slechts uw identiteit en herkomst ondersteunen maar vermogen niet de hierboven gedane vaststellingen te weerleggen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Paghman te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 24.08.2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2009 bleek uit verschillende bronnen dat er een verschil was in de veiligheidssituatie tussen de regio's in de provincie Kabul. Een aantal zuidelijke en oostelijke districten waarin een strategische weg is gelokaliseerd en die als Pashtundistricten kunnen beschouwd worden, hadden met aanwezigheid en activiteiten van AGE's te maken. Door het district Surobi loopt de weg naar Jalalabad, in Charasyab en Musavi de weg naar Logar en het zuiden en in Parwan loopt de weg naar Wardak. In deze regio's gaven verschillende bronnen in 2009 een verslechterende

veiligheidssituatie aan. In 2010 meldde ANSO dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. Gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de districten Bagrami, Kalakan, Musavi, Paghman, Surobi, Qarabagh, Dih Sabz en Chahar Asyab met als doel het arresteren van AGE's. Er werden telkens aanzienlijke hoeveelheden wapens, raketten, explosieven,... gevonden. Het district Surobi werd gedurende 2010 gekenmerkt door aanvallen op de weg naar Jalalabad gericht tegen PGF, brandstoftankers of konvoien. In mei kwam een "escalation of force" incident voor waarvan drie burgers het slachtoffer werden. Er vonden occasioneel tevens AGE incidenten plaats in de districten Paghman, Musavi, Khaki Jabar, Shakardara en Bagrami. Betreffende Paghman meldt ANSO in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident. De enige noemenswaardige feiten zijn het ontdekken van enkele illegale wapenopslagplaatsen en de arrestatie van drie personen die verdacht werden een zelfmoordaanslag voor te bereiden. Ook Pajhwok meldt in Paghman geen gewelddadigheden, enkel de inbeslagname van verschillende wapens en raketten. Overigens stipt Pajhwok in een artikel aan dat bij het gebrek aan parken in Kabul-stad vele jongeren graag ter ontspanning naar Paghman trekken om zich in de daar aanwezige parken te verpozen. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van het district Paghman in de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker stelt dat hij de waarheid heeft verteld. Hij stelt verder dat de algemene veiligheidssituatie in het district Paghman tot op heden zeer negatief wordt beoordeeld.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en sluit zich hiervoor volledig aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekers verklaringen op tal van vlakken niet aannemelijk zijn en omdat de verklaringen die hij bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd niet overeenstemmen met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de algemene veiligheidssituatie in het district Paghman tot op heden zeer negatief wordt beoordeeld, maar hij toont dit op geen enkele wijze aan. Hij weerlegt ook op geen enkele wijze de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER